

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἘΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἔν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ.φρ.χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 5ος.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 18 Ἰουλίου 1898

Ἔτος 20^{ον}.—Ἀριθ. 30

Η ΣΦΙΓΕ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας
(Συνέχεια ἴδε σελ. 225)

Ὁ Χούντ λοιπὸν ἦτο παράφρων ;

Τοῦτο ἐφαίνοντο φρονούντες οἱ ἀκραταὶ του, — ὁ Χόλτ, ὁ Οὐρλιγκερλῆς, ὁ Τζέμ Βέστ, καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ πλοίαρχος Λάν Γκύ.

Ἄλλ' ἐγὼ ἐδίσταζα νὰ το παραδεχθῶ. Οἱ ἰσχυρισμοὶ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ ἦσαν πολὺ παράδοξοι, τῶνόντι ἄλλ' ἂν δὲν ἦτο τρελὸς ; ἂν ἀπεναντίας ἀπεκάλυπτεν ἀλήθειαν, τὴν ὁποίαν ἕως τῶρα ἠγνοοῦμεν ; . . . Καὶ διὰ νὰ βεβαιωθῶ περὶ τούτου, ἐσκέφθην νὰ τον ὑποβάλω εἰς ἀνάκρισιν. Παρατήρησα δέ, — ὡς βλέπετε κατωτέρω, — ὅτι εἰς ὄλας μου τὰς ἐρωτήσεις ἀπήντησε σταθερῶς καὶ σαφῶς, χωρὶς νὰ ὑποπέσῃ εἰς οὐδεμίαν ἀντίφασιν.

— Ἄκουσε, τῷ εἶπα. Ὁ Ἀρθούρος Πύμ καὶ ὁ Δίρκ Πέτερς, ἀφ' οὗ τοὺς ἐπῆρην ἡ Ἰάνα, ποῦ ἐπῆγαν ;

— Εἰς τὴν νῆσον Τσάλαλ.

— Πολὺ καλὰ. Ἐκεῖ, ἐνῶ ἐπῆγαιαν μὲ τὸν Οὐίλλιαμ Γκύ νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸ χωρίον Κλόκ-Κλόκ, ὁ Ἀρθούρος Πύμ ἐχωρίσθη ἀπὸ τὴν συντροφίαν καὶ ἀπεμακρύνθη, μαζί μὲ τὸν Πέτερς καὶ ἓνα ναύτην ἀκόμη ;

— Ναι, ἀπεκρίθη ὁ Χούντ, μὲ τὸν ναύτην Ἄλ-λεν που ἐπλακώθηκε ἀπὸ τῆς πέτρης καὶ πέθανε ἀμέσως.

— Ὑστερα, ὅταν ἔμειναν οἱ δύο τους, ἀπὸ τὴν κορυφὴν τοῦ λόφου εἶδαν μαζί τὴν καταστροφὴν τῆς γολέττας ;

— Ναι.

— Καὶ μετὰ εἴκοσι ἡμέρας, ὅταν ἔφθασαν ἐμπρὸς εἰς τὸν πέπλον ἐκεῖνον τῶν ἀτμῶν, παρεσύρθησαν καὶ οἱ δύο μαζί εἰς τὸν καταρράκτην ;

Ὁ Χούντ αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν ἀπήντησεν ἀμέσως. Ἐδίστασεν, ἐφέλλισε μερικὰς λέξεις ἀσυναρτήτους, καὶ ἐπὶ τέλους, ἀτενίζων με καὶ κινῶν τὴν κεφαλὴν, εἶπεν :

— Ὅχι καὶ οἱ δύο... Θέλω δηλαδὴ νὰ πῶ... ὁ Δίρκ Πέτερς δὲν μου εἶπε ποτέ. . .

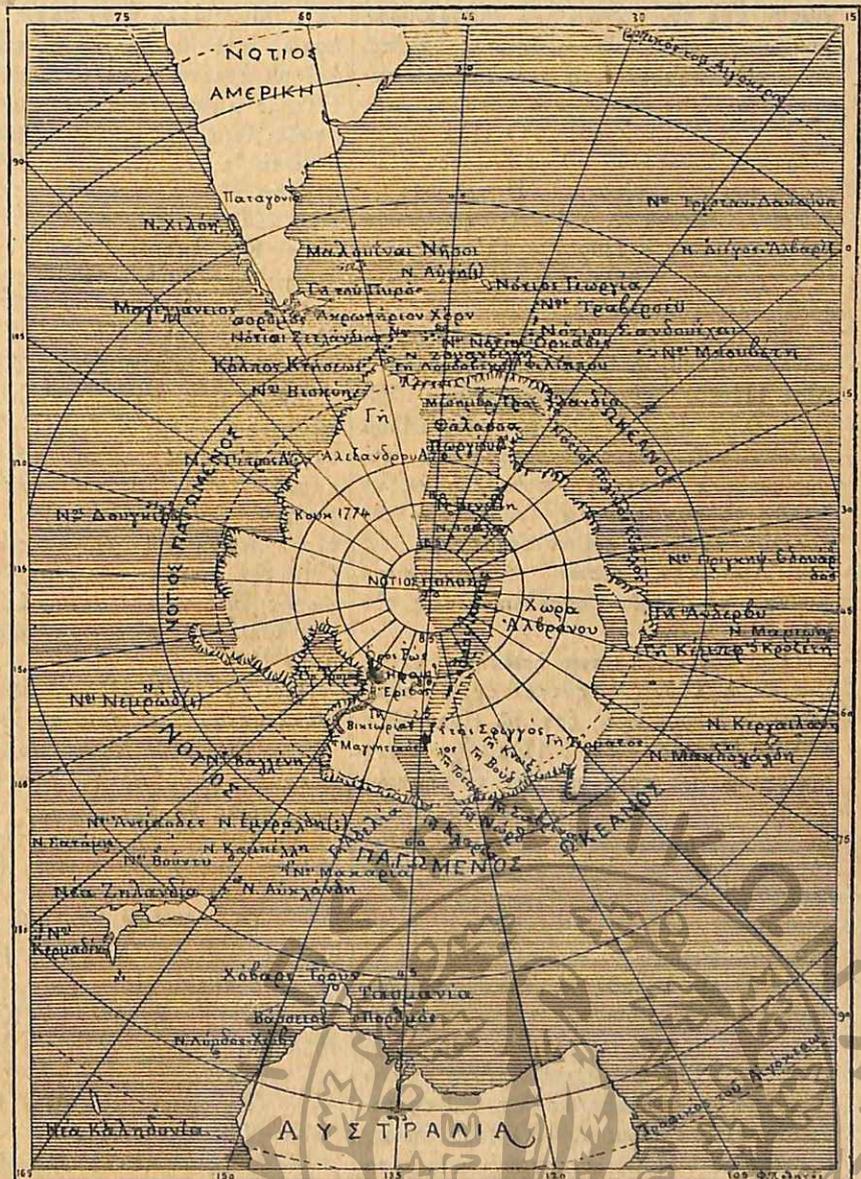
— Ὁ Δίρκ Πέτερς ! ἀνέκραξε ζωηρῶς ὁ πλοίαρχος Λάν Γκύ. Ἐγνώρισες σὺ τὸν Δίρκ Πέτερς ;

— Ναι.

— Ποῦ ;

— Εἰς τὴν Βανδαλίαν . . . τοῦ Ἰλλινουῶ.

— Καὶ αὐτὸς σοῦ ἔδωσε ὄλας αὐτὰς τὰς πληροφορίες ;

ΧΑΡΤΗΣ ΤΟΥ ΝΟΤΙΟΥ ΠΟΛΟΥ

— Αὐτός.

— Καὶ ἐπέστρεψεν ἀπὸ ἐκεῖ μόνος ὁ Δίρκ Πέτερς, χωρὶς τὸν Ἀρθούρον Πύμ ;

— Μόνος.

— Ὅμιλει λοιπὸν ! ὁμιλεῖ ! ἐφώνασα.

— Ὡ, δὲν εἶχα ἄδικον νάνυπομονῶ ! Ὁ Χούντ λοιπὸν ἐγνώρισε τῶνόντι τὸν Δίρκ Πέτερς ; Χάρης εἰς αὐτὸν εἶχε μάθῃ πράγματα, τὰ ὁποῖα ἐνόμιζον καταδικασμένα εἰς αἰώνιον σκό-

τος, δηλαδή αυτό το μυστηριώδες τέλος των παραδόξων εκείνων περιπετειών ;

Και τότε ο Χούντ, διά φράσεων διακεκομμένων αλλά καταληπτών, απέκρινε :

— Ναι ... εκεί ... ένας πέπλος από άτμούς ... θέλω δηλαδή να 'πώ ... έτσι μου έλεγε συχνά ο Δίρκ Πέτερς... Οί δυό τους, ο Άρθούρος Πύμ και αυτός, ήσαν μέσα 'στη φελούκα που είχαν πάρη από την Τσάλαλ... Έπειτα ένας πάγος ... ένας θεόρατος πάγος ... έπεσε επάνω τους και ετράνταξε τή φελούκα... Ο Δίρκ Πέτερς, πάρ' τον 'στη θάλασσα... Κατώρθωσε όμως να πιασθή από τον πάγον, να σκαρφαλώση άπάνω ... και ... θέλω δηλαδή να 'πώ ... είδε από εκεί τή φελούκα να παρσύρεται από το δυνατό ρεύμα, μακρυνά ... πολύ μακρυνά... Ο Πύμ έκαμε τάδυνατα δυνατά να πλησιάση τον σύντροφό του ... τίποτα ! Η φελούκα έφευγε ... έφευγε ... και μαζί της έφευγε και ο καίμενος ο Πύμ... Γι' αυτό δεν έξαναγύρισε ... θέλω δηλαδή να 'πώ... μένει ακόμα εκεί-πέρα !

— Όστε λοιπόν, πρό του άτμώδους εκείνου πέπλου, ο Άρθούρος Πύμ και ο Δίρκ Πέτερς είχαν αποχωρισθή ; Έστω' αλλά τότε, αν πραγματικώς ο Πύμ έμεινε εκεί, πώς ο σύντροφός του κατώρθωσε να επιστρέψη προς βορράν, να διέλθη τόν παγόφραγμα, να υπερβή τόν πολικόν κύκλον και να επιστρέψη είς τήν Άμερικην, φέρων τα χειρόγραφα εκείνα, τά όποια παρέδωκεν είς τόν Πόε ;

Περί τούτων πάντων ήρωτήθη καταλεπτώς ο Χούντ, άπήντησε δέ, — συμφώνως πάντοτε προς όσα τή είχεν είπη ο Δίρκ Πέτερς, — ότι ο Πύμ είχε δώση προηγουμένως προς φύλαξιν τόν σημειωματάριόν του είς τόν μιγάδα, ο όποιος τόν είχεν ήδη είς τόν θυλάκιόν του, όταν εύρέθη επί του όγκοπάγου' και ούτω διεσώθη τόν περίφημον Ήμερολόγιον, τόν δημοσιευθέν υπό του Άμερικανού μυθιστοριογράφου.

— Θέλω δηλαδή να 'πώ, έξηκολούθησεν ο Χούντ, ότι σάς λέγω τά πράγματα, όπως μου τα είπεν ο Δίρκ Πέτερς... Τήν ώραν που έφευγε επάνω 'στόν πάγο, εφώναξε με όλη του τή δύναμι : Πύμ ! Πύμ !... Ο Πύμ όμως, ο καίμενος ο Πύμ, είχε χαθή πειά μέσα είς τούς άτμούς... Ο άλλος, επάνω 'στόν πάγο, έτρωγε ώμά ψάρια ... και έτσι κατώρθωσε να ψοφολήση, ως που τον έβγαλεν ο πάγος μισοπεθαμένο είς τήν νήσον Τσάλαλ.

— Έγύρισε λοιπόν είς τήν νήσον Τσάλαλ ; ήρώτησεν ο πλοίαρχος Λάν Γκύ. Και ύστερ' από πόσον καιρόν ;

— Έστέρ' από τρείς εβδομάδες, άπήντησεν ο Χούντ. Τρείς εβδομάδες και

περισσότερο είχαν περάση, από τήν ήμέρα που έφυγαν άπ' εκεί οί δυό τους...

— Τότε λοιπόν θά ήύρεν εκεί τόν άδελφόν μου Ούίλλιαμ και τούς συντρόφους του, είπεν ο πλοίαρχος.

— Όχι, άπεκρίθη ο Χούντ. Δεν ήύρε κανένα. Ψυχή γεννημένη δεν ήταν πειά 'ς εκείνο τόν νησί !

— Δεν ήύρε κανένα ! επανέλαθεν έκπληκτος ο Λάν Γκύ.

— Κανένα, σάς είπα... Τόν νησί ήταν έρημο όλωςδιόλου.

— Και οί ίθαγενείς τί έγιναν ;

— Δεν ήξέρω... Θέλω δηλαδή να 'πώ, ότι ο Δίρκ Πέτερς δεν είδε κανένα... Μιά βάρκα ήταν παραιτημένη εκεί-κάτω, 'στο λιμάνι ... με παστά κρέατα και με άρκετά βαρέλια νερό... Ο Δίρκ Πέτερς μπαίνει μέσα ... και ή νοτιά τόν βγάζει ίσια 'στο παγόφραγμα... Ήταν άνοικτό 'ς ένα μέρος, και κατώρθωσε να περάση... Από εκεί πάλι ίσια 'στόν πολικό κύκλον...

— Και από εκεί ;

— Από εκεί ... τόν έπήρε ένα ψαράδικο Άμερικανικό και τον πήγε 'στην Άμερική. Δηλαδή θέλω να 'πώ ... έτσι μου τα είπεν ο Δίρκ Πέτερς !

— Όταν ή άνάκρισις του Χούντ έπερατώθη, ο πλοίαρχος Λάν Γκύ, βαθύτατα συγκεκινημένος εκ των άπρόοπτων και σπουδαιοτάτων τούτων άποκαλύψεων, συνήλθε διαμιās, άνέννησεν εκ του θλιβερού ρεμβασμού του, — πόσα θάνελογίζετο τήν στιγμήν εκείνην ! — και διά φωνής έντόνου και σταθεράς διέταξε :

«Όλον τόν πλήρωμα είς τήν πύμνην !»

Και άφ' ού οί άνδρες του πλοίου συνθηροίσθησαν όλοι περι αυτόν, είπε :

— Άκουσε, Χούντ, και συλλογίσου καλά τήν σπουδαιότητα των έρωτήσεων, τας όποιας θά σου κάμω.

Ο Χούντ, άνεγείρας τήν κεφαλήν, ήτένισε διαδοχικώς όλους τούς ναύτας του Ά λ θ ρ ά ν ο υ.

— Είνε αληθή όσα μάς είπες πρό όλίγου περί του Άρθούρου Πύμ ; ήρώτησεν ο πλοίαρχος.

— Ναι, άπήντησεν ο Χούντ, έπισφραγίσας τήν κατάφασιν δι' έμφαντικού νεύματος.

— Έγνώρισες τόν Δίρκ Πέτερς ;

— Ναι.

— Έξησες πολλά έτη μαζί του είς τόν Ίλλינוά ;

— Έννέα έτη.

— Σού διηγήθη πολλάκις αυτά τά πράγματα ;

— Ναι.

— Έχεις καμμίαν άμφιβολίαν, ότι σου είπεν όλην τήν αλήθειαν ;

— Όχι.

— Δέν του ήλθε ποτέ ή σκέψις, ότι πιθανόν μερικοί από τούς άνδρας τής

Ίάνας να έμειναν είς τήν νήσον Τσάλαλ ;

— Όχι.

— Έπίστευεν, ότι ο Ούίλλιαμ Γκύ και οί σύντροφοί του έφρονέθησαν όλοι, όταν έπεσαν οι βράχοι του Κλόν-Κλόν ;

— Ναι, και ... καθός μου έλεγε συχνά ... και ο Πύμ ένόμιζε τόν ίδιο...

— Πού είδες τόν Δίρκ Πέτερς διά τελευταίαν φοράν ;

— 'Στή Βανδαλία.

— Είνε πολυς καιρός ;

— Δυό χρόνια.

— Από τούς δυό σας, ποίος έφυγε πρώτος από τή Βανδαλία, σύ ή εκείνος ;

— Ο Χούντ έδίστασε όλίγον και έπειτα άπεκρίθη :

— Έφύγαμεν μαζί και οί δυό.

— Και σύ που έπήγες ;

— 'Στή Φαλκλάνδη.

— Και εκείνος ;

— Εκείνος ;... επανέλαθεν ο Χούντ.

Και τόν βλέμμα του έσταμάτησε μηχανικώς επί του Μαρτίνου Χόλτ, του ίστιορράφου, — εκείνου, του όποιου είχε σώση τήν ζωήν, με κίνδυνον τής ιδιότης του, κατά τήν τρικυμίαν.

— Λοιπόν, υπέλαθεν ο πλοίαρχος Λάν Γκύ, ένόησες τί σε έρώτησα ;

— Ναι.

— Άποκρίσου λοιπόν ! Όταν ο Δίρκ Πέτερς άνεχώρησεν από τόν Ίλλινοά, άφησε και τήν Άμερικην ;

— Ναι.

— Και έπήγε που ; λέγε !

— 'Στή Φαλκλάνδη.

— Και τώρα που είνε ;

— Έμπρός σας.

— Ά, ο Δίρκ Πέτερς λοιπόν...

— Είμαι εγώ !

[Έπειτα συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΚΑΜΠΑΝΑΡΙΟ

«Πέες μου, γιατί, καμπαναριό μου μυτερό, Δείχνεις τόν ούρα, δ, σοδαρεμένο ; Όσες φορές σε βλέπω, πάντα, σταθερό, Έκει τόν άόχτυλο έχεις γυρισμένο.

— Παιδί μου, όδηγός εδω στέκω ψηλά. Και δείχνω'στους ανθρώπους νύχτα-μέρα Τόν σίγουρο τόν δρόμο, πίστεψε καλά. Που μόν' αυτός τούς φέρνει 'στόν Πατέρα

Έκει, παιδί, που δείχνω πάντα σταθερά, Μιά μέρα δλ' οί άνθρωποι θάρθουνε. Κεϊ 'ν' ή ούράνια των πατρίδα, κ' ή γαρά Για όσους τόν Πατέρα αγαπούνε

Θυμού αυτό, παιδί, και πρόσεχε καλά Τόν δρόμο, που σου δείχνω, να βαδίζης. Και τότε, από τήν γή ανά φύγης κεί ψηλά "Άγγελος χαρωπός θά φτερουγίζης»

(Έκ του γερμανικού του Wiedemann.)

N. I. ΧΑΤΖΙΑΔΑΚΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Άγαπητοί μου,

ΤΥΧΕ να εύρίσκω-μαι μίαν ήμέραν είς τόν Γραφείον τής «Διαπλάσεως», όταν ήλθεν ένας μικρός συνδρομητής μας, διά να παραπονεθή ότι δεν λαμβάνει τόν φυλλάδιον πολύ τακτικά.

— Ένθ' άλλοι φίλοι μου συνδρομηταί, είπε, τόν λαμβάνουν τόν Σάββατον ή τόν πολύ πολύ τήν Κυριακήν, εγώ τόν λαμβάνω τήν Τρίτην, τήν Τετάρτην και πολλές φορές τήν Πέμπτην ! Είνε μάλιστα εβδομάδες, που δεν τόν λαμβάνω και καθόλου...

— Βεβαίως τόν λάθος δεν είνε του Γραφείου μας, άπήντησεν ο κ. Παπαδόπουλος' άπ' εδω, τά φύλλα όλων των έν Άθήναις συνδρομητών παραδίδονται συγχρόνως είς τόν Ταχυδρομείον' έπομένως όλοι πρέπει να τόν λαμβάνουν άν όχι τήν ίδιαν ώραν, — διότι αι άποστάσεις διαφέρουν, — τούλάχιστον τήν ίδιαν ήμέραν. Έπειτα ή ύπηρεσία τής Διεκπεραιώσεώς μας είνε ούτω πως διωργανωμένη, ώστε είνε αδύνατον να συμβή λάθος και να παραλειφθή τόν φυλλον κανενός συνδρομητού. Βλέπετε λοιπόν ότι τόν λάθος είνε του Ταχυδρομικού Διανομέως τής συνοικίας σας. Αυτός μόνον εύθύνεται όσάνκις λαμβάνετε τόν φυλλον άργά ή και καθόλου, και έπομένως είς αυτόν πρέπει να κάμνετε τά παραπόνά σας.

Και επειδή τήν στιγμήν εκείνην έτυχε να είνε παρόντες και άλλοι συνδρομηταί, ο κ. Παπαδόπουλος παρήγγειλεν είς ένα υπάλληλον του Γραφείου να δείξη τήν Διεκπεραιώσιν, δηλαδή τόν σύστημα τής άποστολής των φυλλων, έν σύστημα εύμεθοδέστατον, τόν όποιον θά σας εξηγήση κάποτε είς των συνεργατών μας, όταν θά σας είπη διά μακρών «Πώς γίνεται έν φύλλον τής διαπλάσεως», και διά του όποιου συστήματος έμποδίζεται κάθε λάθος. Και άφ' ού ο μικρός εκείνος συνδρομητής έπίστη πλέον όφθαλμοφανώς, ότι διά τήν άταξίαν, διά τήν όποιαν ήλθε να παραπονεθή, δεν παιεί τόν Γραφείον τής «Διαπλάσεως» άλλ' ο ταχυδρομικός Διανομέως, ήρώτησε :

— Και τώρα τί πρέπει να κάμνω ;

— Να παραπονεθήτε είς τόν Διανομέα του Ταχυδρομείου.

— Του έκαμα πολλές φορές τήν παρατήρησιν, αλλά μου είπε ότι τόν σπίτι μας είνε μακρυνά και ...

— Βλέπετε λοιπόν ότι τόν όμολογεί και αυτός ; Τότε πρέπει να παραπονεθήτε είς τήν Διεύθυνσιν του Ταχυδρομείου. Όσον μακρυνά και άν είνε τόν σπίτι σας, ο Διανομέυς ε ί ν ε ύ π ο χ ρ ε ω μ έ ν ο ς να σας φέρη τόν φύλλον έγκαιρώς. Θά υπάγετε λοιπόν να παραπονεθήτε είς τόν Διευθυντήν του Ταχυδρομείου, ότι ο υπάλληλός του δεν έκπληροί τόν καθήκόν του.

Ο μικρός εφάνη διστάζων... Του εφαινετο λιγάκι παράξενον, λιγάκι τολμηρόν να υπάγη μόνος του είς τήν Διεύθυνσιν και να διατυπώση παράπονα και καταγγελίας. Ένόμιζεν ίσως, ότι δεν έχει τόν δικαίωμα. Δεν ήτο δυνατόν να φαντασθή, ότι ο υπάλληλός, ο διατηρούμενος είς τήν ύπηρεσίαν του Δημοσίου, π λ η ρ ό ν ε τ α ι άκριβώς διά να ύπηρετῆ αυτόν τόν μικρόν, ότι έπομένως έχει χρέος να του πηγαίνη τόν φύλλον, όσον μακρυνά και άν είνε τόν σπίτι του. Και ύπεσχέθη μόν ότι θά υπάγη είς τόν Ταχυδρομείον, άλλ' ο τρόπος με τόν όποιον τόν είπε, και ο τρόπος με τόν όποιον έφυγε, — σκεπτικός και διστακτικός, — έμαρτύρουν ότι δεν είχε κανένα σκοπόν να τόν κάμη...

Τόν μικρόν αυτό έπεισόδιον, — τόν όποιον, ένεκα τής άταξίας των έλληνικων ταχυδρομείων, άνανεούται συχνά είς τόν Γραφείον τής Διαπλάσεως, — μου έδωσαν άφορμήν είς μερικάς σκέψεις.

Είθετε τέκνα πολιτών, δηλαδή μικροί πολιται. Διέρχεσθε τήν ήλικίαν τής μαθητείας, είς όλα, έπομένως είθετε και μ α θ η τ ε υ ό μ ε ν ο ι π ο λ ι τ α ι. Ο πολίτης έχει καθήκοντα και δικαιώματα άπέναντι τής Πολιτείας, και ταυτα πρέπει να διδάσκαται ο μικρός Πολίτης, διά να γίνη μίαν ήμέραν Πολίτης τέλειος. Τά καθήκοντα του πολίτου προς τήν Πολιτείαν, τά γνωρίζετε ίσως, διότι σάς τα έπαναλαμβάνουν συχνά. Είνε γενικώς ή ύποταγή προς τούς κειμένους νόμους και ή άπότισις όλων εκείνων των φόρων, φόρων χρήματος ή αίματος, — θυσίαι, τας όποιας καθιστά γλυκειάς ή προς τήν Πατρίδα άγάπη... Αλλά τά καθήκοντα τής Πολιτείας προς τόν πολίτην, δηλαδή τά δικαιώματα του πολίτου... ά, όχι, αυτά δεν τα γνωρίζετε ακόμη, αυτά δεν σας τα διδάσκουν, διότι εδω είς τήν Ελλάδα, ούτε οί μεγάλοι τά γνωρίζουν ακόμη καλά... Και όμως υπάρχουν ! και ο έλάχιστος πολίτης, — άρκεί να έκπληροί τά καθήκοντά του, — δικαιούται να τα απαιτήσῃ' και όχι μόνον ύπέρ έαυτού, αλλά και ύπέρ των συμπολιτών του, όσάνκις άδικούνται. Η Πολιτεία, άπέναντι των θυσιών, τας όποιας επιβάλλει

είς τόν πολίτην, ύποχρεούται να τω παρέχη ασφάλειαν ζωής, τιμής, περιουσίας' όφείλει να διατηρή τήν δημοσίαν τάξιν, τήν δημοσίαν καθαριότητα, τας συνθήκας τής υγιεινής, τόν φωτισμόν, τήν συγκοινωνίαν, — όλας τας εύκολίας του πολίτου. Από τά μεγαλύτερα, ως τά μικρότερα, πόσα είνε τά καθήκοντα, αι ύποχρεώσεις τής Πολιτείας ! πόσα δικαιώματα έχει ναπαιτήσῃ παρ' αυτής ο πολίτης ! Διά τούτο πρέπει να τά γνωρίζη και να έχη πάντοτε τόν θάρρος να τ' απαιτή.

Και διά να επανέλθω είς τόν πρώτον παράδειγμα, — ιδού τόν Ταχυδρομείον. Είνε κ' εδω έν συμβόλαιον μεταξύ Πολιτείας και Πολίτου. — Ο φ ε ί λ ε ι ς να πληρόνης τόνσον, — λέγει ή Πολιτεία, — και εγώ ο φ ε ί λ ω να παραδίδω τόν ταχύτερον ό,τι ρίψης είς τόν Ταχυδρομείον, κατά τήν έπιγραφήν του.

Αν παραλείψης τόν ό φ ε ι λ ό μ ε ν ο ν, ή Πολιτεία άμέσως θά διαμαρτυρηθῆ. — Κύριε, θά σου είπουν από τόν Ταχυδρομείον' αυτή ή έπιστολή δεν είχε γραμματόσημον' λοιπόν δεν τήν στέλλομεν.

Αλλ' άν ή Πολιτεία παραλείψῃ τόν όφειλόμενον, σύ ο Πολίτης, δεν όφείλεις να διαμαρτυρηθῆς ; Έπλήρωσες διά να σου φέρουν τήν «Διάπλασιν» είς τόν σπίτι σου ; Ναι, διότι ή συνδρομή, τήν όποιαν πληρώνεις, περιλαμβάνει και τά έξοδα τής άποστολής του φύλλου σου. Όταν λοιπόν δεν σου τόν φέρουν, σημαίνει ότι δεν έκπληροῦν μίαν ύποχρέωσιν, τήν όποιαν άνέλαβον άπέναντί σου, και έπομένως έχεις όλον τόν δικαίωμα ναπαιτήσῃς τήν έκπλήρωσίν της.

Θά μου είπητε ίσως : Διά τούσ μικρά πράγματα δεν αξίζει...

Α, όχι ! Ποτέ να μή τόν είπη αυτό ο Μικρός Πολίτης ! Είς ένα τέλειον οργανισμόν, τά μικρά έχουν τόνση σημασίαν, όσην και τά μεγάλα. Και τόν έλάχιστον μέρος του ανθρωπίνου σώματος π. γ. αν παραμεληθῆ άσθενούν, όλος ο οργανισμός ύποφέρει. Ούτω και ο οργανισμός τής Πολιτείας είνε πλήρης, υγιής, τέλειος, όταν — έχετε τόν πάντοτε ύπ' έψι σας, — ούδεμίαν, και τής έλάχιστης ύποχρεώσεως, επιτρέπεται έκατέρωθεν ή άθέτησις.

Σας ασπάζομαι ΠΑΙΔΩΝ

ΟΛΑ ΦΑΝΕΡΟΝΟΝΤΑΙ

Μ' όση τέχνη κι' άν τόν ύφάνης 'ς τόν σκοτάδι τόν βαθύ, δεν είνε κακό να κάνης και να μή φανερωθῆ.

† Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΠΗΝΕΛΟΠΗ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Συνδρομήτρια τῆς Διαπλάσεως
τυχεύουσα τοῦ Βαλλείου Βραβείου
ἐν τῷ ἐν Ἀθήναις Ἀρσακείῳ.

Μετὰ δικαίας χαρᾶς καὶ υπερηφανείας ἡ «Διάπλασις τῶν Παίδων» δημοσιεύει σήμερον τὴν εἰκόνα τῆς ἀγαπητῆς φίλης τῆς καὶ συνδρομητρίας Πηνελόπης Σακελλαρίου, ἡ ὁποία τὴν ἐτίμησεν, ἀναδειχθεῖσα πρώτη μεταξὺ τῶν διαγωνισθεισῶν φέτος ἐν τῷ ἐνταῦθα Ἀρσακείῳ ἐσωτερικῶν μαθητηρίων τῆς ἀνωτέρας Τάξεως διὰ τὸ χιλιόδραχμον Βαλλεῖον Βραβεῖον, καὶ λαβοῦσα αὐτὸ πανηγυρικῶς τὴν 28 Ἰουνίου.

Ἐπενθυμίζομεν ὅτι καὶ πέρυσι πάλιν συνδρομητρία τῆς Διαπλάσεως ἔτυχε τοῦ Βραβείου τούτου ἡ δ' ἐφετεινὴ ἐπιτυχία τῆς Δεσποινίδος Σακελλαρίου, νέος θρίαμβος διὰ τὴν Διάπλασιν, ἐπικυρόνει ἐκεῖνο τὸ ὅποιον καὶ ἄλλοτε εἴπομεν : δηλαδή, ἦ ὅτι κατορθώομεν νὰ ἐμπνεύσωμεν εἰς ὄλους τοὺς φίλους τῆς τὴν ἐπιμέλειαν καὶ τὸν ζῆλον, ἦ ὅτι οἱ φίλοι μας εἶνε οἱ νοημονέστεροι τῶν Ἑλληνοπαίδων.

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ

ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 228)

Τὰ σανίδια ἄφιναν μεταξὺ τῶν κενά, καὶ ἀπὸ πολλὰ μέρη τὸ νερὸν τῆς βροχῆς ἐστάλαζε μέσα εἰς τὴν καλύβην. Μολοντοῦτο τὸ παιδί ἀπεκοιμήθη ἀμέσως. Ἀλλὰ πόσον ἀνήσυχος ἦτο ὁ ὕπνος του ! Ἐκινεῖτο κάθε τόσο, ἐπαραμιλοῦσε, ἐφώναζε δυνατὰ πότε τὴν μητέρα του, πότε τὴν ἀδελφὴν του. . .

— Ἀχ, καὶ νὰ μὴ εἴμπορῶ νὰ του

κάμω τίποτε ! ἔλεγε στεναζοῦσα ἡ Μηλιά. ὦ Θεέ μου ! Θεέ μου ! εὐσπλαγχνίσου μας, ποῦ σ' ἀγαποῦμε τόσο ! . .

Καὶ κατεκλίθη πλησίον τοῦ ἀδελφοῦ τῆς, διὰ νὰ τον ζεστάνη. Μὲ τὴν ποδιάν τῆς ἐσκουπίζε τὸ νερὸν, ποῦ ἐπιπτεν ἐπάνω του. Οὔτε τὴν πεϊνάν τῆς ἐσυλλογίζετο πλέον, οὔτε τὴν κούρασιν τῆς . . . ἀλλὰ μόνον τὸν Γιαννάκη τῆς, τὸν ἀδελφὸν τῆς. . .

Αἱ ὄραι ἐπερνοῦσαν γεμάται ἀπὸ ἀγωνίαν, καὶ ἡ νύξ ἤλθεν. Ἡ δύναμις τῆς καταγιγῆδος ὀλιγόστευσε, ἀλλ' οἱ φόβοι τῆς ἀγρυπνούσης κόρης ἐμεγάλωσαν. Μία κουκουβάγια ἐκρωίζεν ἀπαισία ἀπὸ τὴν κορυφὴν ἑνὸς δένδρου, πλησίον τῆς καλύβης. Τὰ ξηρὰ φύλλα τοῦ δάσους ἐτριζαν φρικτά, καθὼς τὰ ἐπατοῦσαν τὰ ζῶα, τὰ ὁποῖα ἔτρεχαν κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα. Τί νὰ ἦσαν ; λαγοί ; κουνέλια ; λύκοι ; ἀλεπούδες ; . . Ἡ Μηλιά δὲν τα ἐγνώριζε, καὶ δι' αὐτὸ τὰ ἐφοβεῖτο περισσότερο. Τῆς ἐφαίνοντο ὡς θηρία πειναλέα, ἔτοιμα νὰ κατασπαράξουν τὸν ἀδελφὸν τῆς. . .

Ἐκρατοῦσε τὸ χέρι τοῦ Γιαννάκη. ὦ Θεέ μου, πῶς ἔκαιε ! . . Κάθε τόσο ἡ ἀστραπὴ ἐφώτιζε τὰ δένδρα, καὶ εἰς τὴν λάμπιν τῆς τὰ κίτρινα σανίδια ἐγίνοντο γαλάζια. Τὸ στιγμιαῖον αὐτὸ φῶς, ἀντὶ νὰ τὴν παρηγορῇ, τὴν ἐτρόμαξε καὶ τὴν ἀπήλπικεν ἀκόμη περισσότερο. Τῆς ἐδειχνεν ὄλην τὴν φοβερὰν ἐρημίαν τοῦ δάσους, τὸ ὁποῖον ἦτο πολὺ πένθιμον τὴν ἐποχὴν ἐκείνην. Οἱ γυμνόφυλλοι κλώνοι τῶν δένδρων ὠμοίαζαν μὲ ἄσκα χέρια ἀπλωμένα, ὡς νὰ ἐπαρακαλοῦσαν τὴν καταγιγῆδα νὰ τα λυπηθῇ.

Ἡ Μηλιά μόλις τὰ χαράγματα κατόρθωσε νὰ κλείσῃ ὀλίγον τὰ μάτια τῆς. Ἀλλὰ πολὺ γρήγορα τὴν ἐξύπνησε πάλιν τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. . . Ἀμέσως ἐσυλλογίσθη τὸν Γιαννάκη. Τὰ μάτια του ἦσαν ἀνοικτά· ἀλλὰ τὸ ὠχρὸν του πρόσωπον, τὸ περιόλυπον τοῦ ὕφους, ἐμαρτύρουν ὅτι ἦτο ἄρρωστος. Ἡ Μηλιά ἐσκυψε καὶ τὸν ἐφίλησε.

— Πῶς εἶσαι, πουλάκι μου ;
Ὁ μικρὸς δὲν ἀπήνησε τίποτε.
— Γιατί δὲν μιλάς ; Ψεύρεις τί θὰ φάμε σήμερα ; Πουλί. Ἀλλὰ τί πουλί δὲν ἤξεύρω. Τὴν νύκτα, ἐδῶ κοντὰ 'ς τὸ δένδρο, τοῦ ἐρρίχθηκε ἕνα ὄρνεο, γιὰ νὰ το φάγῃ. Ἐγὼ ἄκουσα τὰ ξεφωνητά του τὰ σπαρακτικά, καὶ βγάξω μιὰ φωνὴ δυνατὴ. Τὸ ὄρνεο ἐτρόμαξε καὶ ἔφυγε. Ἀλλὰ τὸ πουλί ἦτον πεῖα σκοτωμένο, καὶ τὸ ἄκουσα ποῦ ἔπεσε 'ς τὴν σκεπὴ τῆς καλύβης μας. Ἐλα, σήκω νὰ το πάρωμε. . . Μὰ γιατί δὲν μου μιλάς ;

— Δὲν μπορῶ . . . εἶμαι κουρασμένος. . .

— Πρέπει νὰ βάλῃς τὰ δυνατὰ σου ὡς νὰ φθάσωμε τούλαχιστον σὲ κανένα σπίτι.

— Δὲν μπορῶ πεῖα νὰ περπατήσω.
— Ἀλλὰ πῶς νὰ μείνουμε ἐδῶ ; Εἶνε ἀδύνατον ! Ὁ ἄρρωστος βαρεῖται. Ἐλέεις λοιπὸν νὰ σε ἀφήσω νὰ πεθάνῃς ἐδῶ ;

— Ἡ ἀλλοῦ ἢ ἐδῶ, δὲν εἶνε τάχα τὸ ἴδιο ;

— Ἀχ ! τί νὰ κάμω ! . . Μπορῶ νὰ σ' ἀφήσω ἔτσι χωρὶς βοήθεια ; . . Ὁ ἀπᾶγω νὰ εὐρῶ κανέναν ἄνθρωπο. . .

— Ἄν με ἀφήσης δὲν θὰ με ξαναβρῆς.

— Γιατί ;
— Γιατί θὰ με πάρῃ ἡ ἀποψινὴ κουκουβάγια.

— Τὴν ἄκουσες καὶ σύ ;
— Ναι, τὴν ἄκουσα. . . Ἀφῆσέ με τώρα, γιατί με κουράζεις.

Ἡ Μηλιά δὲν ἤξευρε πλέον τί νὰ κάμῃ. Νὰ ἔχῃ ἄρρωστον τὸν ἀδελφὸν τῆς, μέσα εἰς ἐκεῖνο τὸ δάσος, μέσα εἰς τὴν ἐλεεινὴν ἐκείνην καλύβην, ἡ ὁποία δὲν τὸν ἐπροφύλαττε ἀπὸ τίποτε, χωρὶς βοήθειαν ! . . ὦ Θεέ μου ! τί νὰ κάμῃ ; Ἐκόντευε νὰ χάσῃ τὸ μυαλό τῆς. . .

— Διψῶ, εἶπεν ὁ Γιαννάκης.
Καὶ ἡ Μηλιά δὲν εἶχε τίποτε νὰ του δώσῃ.

— Θεέ μου, ἐψιθύρισε, τί θὰ γίνωμεν ἐδῶ μέσα ;

Πλησίον τῆς καλύβης ὑπῆρχεν ἕνας σωρὸς ἀπὸ ροκανίδια. Ἡ Μηλιά ἐσκέφθη ὅτι μὲ αὐτὰ ἠμποροῦσε νὰ κάμῃ ἕνα στρῶμα στεγνότερον διὰ τὸν ἀδελφὸν τῆς, διότι τὸ χῶμα εἶχε βραχὴ πολὺ. Καὶ ἐσηκώθη. Ἀλλ' ὁ Γιαννάκης τὴν ἐκράτησεν ἀπὸ τὸ φουστάνι.

— Διψῶ, σοῦ εἶπα. Στάσου, δὲν θέλω νὰ φύγῃς. . .

— Ἀφῆσέ με, θὰ γυρίσω ἀμέσως. Πηγαίνω νὰ πάρω κάτι ροκανίδια. . . δὲν εἶνε μακριά. . .

Καὶ ἀπεσπάσθη διὰ τῆς βίας ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἀδελφοῦ τῆς. Μετ' ὀλίγον εἶχε φέρῃ ὅσα ροκανίδια τῆς ἔχρειάζοντο μέσα εἰς τὴν καλύβην, καὶ ἀφ' οὗ κατεσκεύασε μὲ αὐτὰ ἕνα ἀρκετὰ καλὸν στρῶμα, ἐσήκωσε τὸν ἀδελφὸν τῆς καὶ τὸν ἐξήπλωσεν ἐκεῖ.

— Ἐτσι εἶμαι πεῖδ καλά, εἶπεν ὁ Γιαννάκης· ἀλλὰ ἔχω μιὰ δίψα !

— Γιὰ νὰ ἰδοῦμε, μήπως εἶνε κανένα ρυάκι ἐδῶ κοντὰ ;

Καὶ ἡ Μηλιά ἐξῆλθε πάλιν ἀπὸ τὴν καλύβην. Τὸ πρῶτον πρᾶγμα ποῦ εἶδεν ἦταν τὸ πουλί, — ἕνας κόσσυφος, τὸν ὁποῖον εἶχε σκοτώσῃ ὁ νυκτοκόραξ. Δυστυχισμένο πουλί ! Τὸ κεφάλι του ἦτο τρυπημένον ἀπὸ τὸ ράμφος τοῦ ὄρνου καὶ ἡ ράχη του μαδημένη. . . Πῶς το ἐλυπηθῆ ἡ Μηλιά τὸ ἀθῶον αὐτὸ θῦμα ! Ἐσυλλογίσθη τὸν Γιαννάκη τῆς, ὁ ὁποῖος ἐκινδύνευεν ἄρρωστος καὶ ἀβοήθητος μέσα εἰς τὸ δάσος, καὶ ἄφθονα δάκρυα ἔρρυσαν ἀπὸ

τοὺς ὀφθαλμούς τῆς. . . Ἐν τούτοις νερὸν δὲν ἠμπούρεσε νὰ εὐρῃ πουθενὰ καὶ ἠναγκάσθη νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν καλύβην μὲ ἄδεια χέρια. Ὁ Γιαννάκης ἐκοιμήτο.

Θὰ ἦσαν ἐννέα ὄραι. Τὰ πτηνὰ ἐκελαδοῦσαν, κυνηγοῦντα τὴν τροφήν των· οἱ σκίουροι ἐπήδουσαν ἀπὸ κλάδον εἰς κλάδον. Ἡ Μηλιά ἤσθανετο μεγάλην ἐξάντησιν· τὸ ὕγρὸν καὶ κρύον φουστάνι τῆς, κολλημένον ἐπάνω τῆς, τὴν ἔκαμνε νὰ τρέμῃ. . . Ἀνάμεσα εἰς τὸν ποικίλον θόρυβον τοῦ δάσους, τῆς ἐφάνη ὅτι ἤκουσεν ἀπὸ μακριὰν καὶ κρότον ἀμάξης. . . Ἄν ἦτο ἀμάξα, θὰ ἐπερνοῦσεν ἀπὸ τὸν δρόμον, εἰς ἀπόστασιν πενήντα σχεδὸν βημάτων ἀπὸ τὴν καλύβην.

— Γιαννάκη σήκω ! . . σήκω γρήγορα ! Μοῦ φαίνεται ὅτι ἐσωθήκαμεν. Ἐλα, Γιαννάκη μου, γρήγορα !

Καὶ ἔσειε τὸν ἀδελφὸν τῆς, διὰ νὰ τὸν κάμῃ νὰ σηκωθῇ.

Τὸ παιδίον ἦτο ὠχρὸν ὡς πτώμα. Ἐδοκίμασε νὰ σταθῇ εἰς τὰ πόδια του, ἀλλὰ δὲν τὸ κατόρθωσε. . . Καὶ ἐν τούτοις ἡ ἀμάξα ἐπλησίαζε· ὁ κρότος τῆς ἤκούετο ὀλοένα καθαρώτερα.

«Ἄν δὲν προφθάσωμε, ἐσκέφθη ἡ Μηλιά, ἀπόψε θὰ πεθάνουμε καὶ οἱ δύο.» Καὶ μὲ τὴν σκέψιν αὐτὴν ἐγονάτισε, καὶ ἔστρεψε τὴν ράχιν πρὸς τὸν ἀδελφὸν τῆς.

— Ἐλα, Γιαννάκη, δόσέ μου τὰ χέρια σου, εἶπε.

Ὁ μικρὸς ἐνόησε τὸν σκοπὸν τῆς, καὶ ἀγκάλιασε μὲ ὄλην τὴν δύναμιν τὸν λαιμὸν τῆς. Τότε ἡ Μηλιά τὸν ἔπιασεν ἀπὸ τὰ πόδια, τοῦ τα ἐδίπλωσεν εἰς τὴν μέσην τῆς, ἐσηκώθη μὲ τὸ φορτίον τοῦ ἀδελφοῦ εἰς τὴν ράχην, καὶ ἐξεκίνησε πρὸς τὸν δρόμον.

Ἦτο πολὺ ἀδύνατη ! εἰς κάθε βῆμα ἐκλονίζετο, εἰς κάθε βῆμα ἠναγκάζετο νὰ στηρίζεται εἰς τοὺς κορμούς τῶν δένδρων. . . Ἀλλ' ἡ φοβερὰ ἰδέα ὅτι ἠμποροῦσε νὰ μὴν προφθάσῃ τὴν ἀμάξαν, τῆς ἔδωσε δύναμιν ἀφινιδίαν, καὶ μὲ μίαν τελευταίαν ἀπελπισμένην προσπάθειαν, ἔτρεξεν ὡς τὸν φράκτην, τὸν ἐπέρασε καὶ εὐρέθη εἰς τὸν δρόμον. Ἐκεῖ ἔπεσε κάτω λιπόθυμος, καὶ πλησίον τῆς ὁ Γιαννάκης, λιπόθυμος ἐπίσης καὶ αὐτός.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἀπὸ τὴν γωνίαν τοῦ δρόμου, ἐπρόβαλεν ἡ ἀμάξα.

— Ἐμπρός ! Ἐμπρός ! ἐφώναξεν ὁ νέος, ὁ ὁποῖος τὴν ὠδηγοῦσεν.

Ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ παιδιὰ δὲν ἐσηκώοντο, καὶ τὸ ἄλογον ἐπροχωροῦσε μὲ κάλπασμόν κατ' ἐπάνω των, ἕνας κύριος, πλέον ἡλικιωμένος ἀπὸ ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος ἐκράτει τὰ χαλινάρια, τὰ ἤρπασε μὲ ὀρμὴν ἀπὸ τὰ χέρια του, καὶ μὲ κίνημα ταχύ, ἐσταμάτησε τὸ ἄλογον. . .

(Ἐπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΟΣ ΕΚΤΟΣ

ΣΥΝΘΕΣΙΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ ΕΠΙ Τῆ ΒΑΣΕΙ ΤΩΝ ΚΑΤΩΘΙ Ο ΕΙΚΟΝΩΝ

Παρατηρήσατε τὰς προκειμένας ἑξ εἰκόνας, τὴν μίαν κατόπι τῆς ἄλλης, μὲ προσοχὴν. Ὡς ἰδῆτε ὅτι χωρὶς λόγια διηγούνται ὀλόκληρον ἱστορίαν. Λοιπὸν, τὴν ἱστορίαν αὐτὴν σεῖς θὰ τὴν διηγήθητε μὲ λόγια, μὲ ἄλλους λόγους θὰ συνθέσετε ἕν διήγημα ἐπὶ τῆ βάσει τῶν ἑξ αὐτῶν εἰκόνων.

Οἱ ὅροι τοῦ Διαγωνισμοῦ εἶνε οἱ ἑξῆς :

1. Τὸ διήγημα πρέπει νὰ γραφῇ εἰς τὴν συνῆθη γλῶσσαν τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ καὶ νὰ μὴ περιέχῃ πλέον ἀπὸ 850 λέξεις (ὀλιγοτέρας ναί, περισσοτέρας ὄχι).
2. Οἱ διαγωνισθησόμενοι πρέπει νὰ στείλουν τὸ διήγημά των ἐγγράφως, ὡστε νὰ φθάσῃ εἰς τὸ Γραφεῖόν μας μέχρι τῆς 31 Αὐγούστου τὸ βραδύτερον. Ὅσα διηγήματα ληρθῶσι μετὰ τὴν προθεσμίαν, δὲν θὰ συμπεριληφθῶσιν εἰς τὸν Διαγωνισμόν.
3. Ἄνωθεν τοῦ διηγήματος παρακαλοῦνται οἱ διαγωνισθησόμενοι νὰ γράψουν τὰς λέξεις «Διαγωνισμὸς πεντηκῆστος ἕκτος», κάτωθεν δὲ τὸν τόπον τῆς διαμονῆς των, τὴν χρονολογίαν, τὸ ἀληθὲς ὄνομα των, τὸ ψευδώνυμόν των, (ἂν ἔχωσι καὶ θέλωσι νὰ διαγωνισθῶσιν ὑπὸ ψευδώνυμον) καὶ τὴν ἡλικίαν των.
4. Τὸ κάλλιστον διήγημα πάντων θὰ τύχῃ τοῦ πρώτου βραβείου καὶ θὰ δημοσιευθῇ ἐν τῇ ΔΙΑΠΛΑΣΕΙ μὲ τὸ ὄνομα ἢ τὸ ψευδώνυμον τοῦ γράφαντος αὐτοῦ. Εἰς τὸν βραβευθησόμενον θὰ δωρηθῶσι τρεῖς τόμοι «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τῆς δραχμῆς. Προσέτι θὰ τιμηθῇ τῆς τιμῆς νὰ δημοσιευθῇ ἡ εἰκὼν του ἐν τῇ ΔΙΑΠΛΑΣΕΙ.
5. Τὰ μετὰ τὸ πρῶτον σχετικῶς καλλίτερα δύο διηγήματα θὰ τύχωσι τοῦ δευτέρου βραβείου, θὰ δωρηθῶσι δὲ εἰς ἕκαστον τῶν γραφάντων αὐτὰ ἀνὰ δύο τόμοι «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τῆς δραχμῆς.
6. Τὰ τρία ἄλλα διηγήματα, τὰ σχετικῶς καλλίτερα μετὰ τ' ἀνωτέρω θὰ τύχωσι τοῦ τρίτου βραβείου. Εἰς ἕκαστον δὲ τῶν γραφάντων αὐτὰ θὰ δωρηθῇ ἀνὰ εἰς τόμος, ὁμοίως.
7. Ὡς τυχῶσιν ἐπαίνου οἱ σχετικῶς καλλίτερα διηγήματα γράφαντες μετὰ τοὺς ἀνωτέρω.
8. Εὐφύημον μνείας τέλος θὰ τύχωσιν ὅσοι κριθῶσιν ἄξιοι αὐτῆς.

Η ΜΙΚΡΑ ΚΟΜΗΣΣΑ

Μεσαιωνικόν Διήγημα

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελίδα 230)

Ἡ κινητὴ γέφυρα εἶνε καταβασμέ- νη, ὁ καθέκτης — τὸ σιδηροῦν δρύφα- κτον, τὸ κωλύον τὴν εἴσοδον, — εἶνε ση- κωμένον, ἡ πύλη τοῦ πύργου ὀρθά- νοικτη!

Μήπως τῷ ἐστήθη καμμία παγίς; Μή- πως ὁ ἐχθρὸς τὸν θὺν εἶδεν ἐρχόμενον καὶ ἤνοιξεν οὕτω τὴν θύραν, μετ' τὴν ἐλπίδα νὰ αἰχμαλωτίσῃ καὶ αὐτὸν τὸν ἴδιον;

Ἄδιόφορον! Ὁ κόμης Εὐδὸς εἰσέρχεται θαρρα- λῆος, ἀκολουθούμενος ὑπὸ πάντων, ἰπ- ποτῶν, ὀπλοφόρων, ἰπποκόμων, χωρι- κῶν. . .

Προχωροῦν, χωρὶς νὰ συναντήσουν οὐδὲν πρόσκομμα. Τὸ προαύλιον εἶνε κενὸν καὶ σιωπηλόν· σιωπηλὴ καὶ κενὴ εἶνε ἐπίσης ἡ αἴθουσα τῶν φρουρῶν, ὅ- που παραμένουν συνήθως οἱ ἰπποκόμοι.

Ἄλλὰ μακρόθεν ἀντηχοῦν εὐθυμοὶ φωναί, γέλωτες, χειροκροτήματα. Φαί- νεται ὅτι διασκεδάζουν μέσα εἰς τὴν με- γάλην αἴθουσαν τοῦ πύργου.

Παιδικὸι γέλωτες ἀργυρόηχοι, συνο- δεύουν φαιδρὰ ἐπιφωνήματα ἀνδρικά.

— Ἐξυπνος εἶμαι ἢ ὄνειρέυομαι; συλλογίζεται ὁ κόμης Εὐδὸς ὁ Χρυσο- πῶγος.

— Μείνετε σεῖς ἐδῶ, εἶπε μετ' ὀλί- γον πρὸς τοὺς ἀκολουθοῦσους του. Φοβοῦ- μαι μήπως εἶνε καμμία συνέργεια δια- βολικὴ. Πότος ἤμπορεῖ νὰ γελάῃ ἐδῶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, πότος ἤμπορεῖ νὰ ἐκβάλλῃ φωνὰς τόσο ἀργυρόηχους, παρὰ καμμία μάγισσα, τὴν ὅποιαν θὰ ἐξέβρασαν ἡ κόλασις; . . . Μείνετε ἐ- δῶ! . . . Μαζὶ μετ' τὴν φωνὴν αὐτὴν τὴν καθαρὰν καὶ κρυσταλλίνην, ἀναγνωρίζω καὶ μίαν ἄλλην. . . τὴν τραχεῖαν φω- νὴν τοῦ Ἀρπαγῶς τῆς θυγατρὸς μου, τοῦ ἀτίμου Οὐγῶ τοῦ Λύκου!

Καὶ εἰσορᾷ εἰς τὴν μεγάλην αἴθου- σαν, ὅθεν ἀναδίδεται ὁ εὐθυμὸς ἐκείνους θόρυβος, καὶ ἐκεῖ, ἐν τῷ μέσῳ ὄλων τῶν ὀπλοφόρων τοῦ ἐχθροῦ του, — τί βλέπει; . . .

Κοράσιον μετ' κόμην χρυσοῦν, μετ' ἀστὶγιον εἰς τὴν χεῖρα, καθήμενον καθ- βαλικευτὰ εἰς τὴν ράχιν τοῦ ἐχθροῦ του, Οὐγῶ τοῦ Λύκου, ὁ ὁποῖος, σκυμ- μένος, περιπατῶν μετ' χεῖρα καὶ πόδια γύρω-γύρω εἰς τὴν αἴθουσαν, τῷ χρησι- μεύει ὡς ἄλογον!

— Ντέ! Ντέ! φωνάζει ἡ μικρά ντέ! ντέ!

Καὶ ἀπὸ τὸν ἀργυρόηχον γέλωτά της ἀντηχοῦν οἱ θόλοι τῆς αἰθούσης, ἐνῶ ἀνταποκρίνονται αἱ κραυγαὶ τῶν ὀπλο- φόρων καὶ τοῦ Οὐγῶ τοῦ Λύκου.

Ἄλλα μόλις εἶδε τὸν κόμητα, ἡ μι-

κρὰ ρίπτει ἀμέσως τὸ μαστίγιον, πηδᾷ ἀπὸ τὸ ἄλογόν της καὶ τρέχει πρὸς αὐ- τὸν μετ' ἀνοικτὰς ἀγκάλας.

— ὦ, τί χαρὰ! ἀνκραῖζει· νὰ καὶ ὁ μπαμπᾶς. Φίλησε, μπαμπᾶ, τὴ μικρὴ σου Ματθίλδη!

Καὶ ὁ κόμης Εὐδὸς ὁ Χρυσοπῶγος λαμβάνει εἰς τὰς ἀγκάλας του τὴν λα- τρευτὴν του θυγατέρα, τὴν θλίβει ἐπὶ τοῦ στήθους του καὶ καταφιλεῖ τὰ ξανθὰ τῆς μαλλιά.

— Τώρα, μπαμπᾶ, εἶπε τὸ κοράσιον, φίλησε καὶ τὸν καλὸν μας ἄρχοντα, τὸν Οὐγῶν τὸν Λύκον!

Ἀκούσας τὴν πρότασιν ταύτην, ὁ κόμης Εὐδὸς ἐγέλασεν ἰσχυρὸν γέλωτα, ὁ ὁποῖος ἐπανελήφθη ὑπ' ὄλων τῶν πα- ρισταμένων. Καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ Οὐγῶς δὲν ἤδυνήθη νὰ κρατηθῇ, καὶ ἐγέλασε τόσο πολὺ, ὥστε μετ' ὀλίγον ἐπιανε τὰ πλευρά του καὶ ἔχυνε θερμὰ δάκρυα, ὡς νὰ ἠσθάνετο τὸν δριμύτερον πόνον.

Ὅταν ὁ παροξυσμὸς τῆς ἰλαρότητος παρήλθε:

— Κόμη Εὐδὲ, εἶπε προχωρῶν πρὸς τὸν πατέρα τοῦ κορασίου· ἰδοὺ τὸ χέρι μου· ἡ ἀγαπητὴ σου Ματθίλδη ἐπεσφρά- γισε μεταξὺ μας συνθήκην εἰρήνης καὶ φιλίας, ἡ ὁποία οὐδέποτε θὰ λυθῇ, ἀλλ' ἀπεναντίας μετ' τὸν καιρὸν θὰ ἰσχυρο- ποιηθῆται.

— Βαρῶνε Οὐγὲ, ἀπεκρίθη ὁ κόμης· ἄς ἐκπληρωθῇ ἡ ἐπιθυμία σου καὶ ἄς ζήσωμεν τοῦ λοιποῦ ὡς καλοὶ φίλοι καὶ ὡς καλοὶ γείτονες.

Καὶ τοῦ λοιποῦ, ὡς ἄκις ὁ κόμης Εὐ- δὸς ὁ Χρυσοπῶγος καὶ ὁ βαρῶνος Οὐ- γῶς ὁ Λύκος ἐξεστράτευσον, δὲν ἐξεστρά- τευσον ὡς ἐχθροὶ κατ' ἀλλήλων, ἀλλ' ὡς φίλοι καὶ σύμμαχοι, ὁ εἰς παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ ἄλλου.

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΕΞΕΚΟΛΗΣΕ!

Ὁ μικρὸς Ντίνος ἔχει ἓνα ξύλινον ἵππεά, μετ' τὸν ὁποῖον διασκεδάζει πολὺ. Ἄλλ' ἐκεῖ ὅπου ἐπαίξεν, ὁ ἵππευς ἐξε- κόλλησε καὶ δὲν ἦτο τρόπος νὰ σταθῇ πλέον ἐπάνω εἰς τὸ ἄλογόν του.

Ὁ Ντίνος εἶνε διὰ τοῦτο ἀπαρηγό- ρητος καὶ κλαίει τόσο δυνατὰ, ὥστε ἀ- ναστατῶν ὅλην τὴν οἰκίαν.

— Μὴ φωνάζεις ἔτσι, τῷ λέγει ἡ μητέρα του· δὲν εἶνε τίποτε· ἐξεκόλλη- σε· τώρα ποῦ θὰ ἔλθῃ ὁ Γεῶργος τοῦ τον δίνουμε καὶ τον κολλά. . .

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἠκούσθη ἔξω ἀπὸ τὸν δρόμον ποδοβολητὸς ἵππου.

— Νά, τί καλὰ! εἶπεν ἡ μητέρα. Ἔβγα εἰς τὸ μπαλκόνι νὰ ἰδῆς ἓνα

ἵππεά ἀληθινόν. Αὐτὸ ἐλπίζω νὰ σε πα- ρηγορήσῃ.

Ὁ Ντίνος ἐβήθηκεν εἰς τὸ μπαλκόνι καὶ εἶδε πράγματι ἓνα ἵππεά, ὁ ὁποῖος διέσχισε τὴν μεγάλην ὁδόν. Ὁ Ντίνος ἐπαρηγορήθη καὶ ἐστάθη ἐκεῖ διὰ νὰ τον θαυμάσῃ.

Μετ' ὀλίγον ὁ ἵππευς ἐσταμάτησε πρὸ τῆς ἀπέναντι θύρας καὶ ἀφίππευσε.

Ἀμέσως ὁ Ντίνος ἀρχίζει νὰ κλά- ματα, πολὺ δυνατώτερα ἀπὸ τὰ πρῶτα.

— Τί εἶνε; τί ἐπαθες; ἐρωτᾷ τρέ- χουσα ἐκεῖ ἡ μητέρα.

Καὶ ὁ Ντίνος ἀπαντᾷ κλαίον ὁ- λονέν:

— Μαμμὰ, ἐξεκόλλησε καὶ ὁ ἀληθι- νός!.. ἐξεκόλλησε καὶ ὁ ἀληθινός!..

— *

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μητέρα καταθυμωμένη: — Παληοπαῖδοι! νὰ πᾶς νὰ πᾶς μετ' ἑσῆς λάσπες καὶ νὰ λερῶνῃς ἔτσι τὰ καλὰ σου ρούχα! Τὸ παιδί, μετανοημένον: — Ἄν τῶδερα, μητέρα πῶς θὰ πᾶσω, θὰ ἔβαζα τὰ παλὰ μου!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μελαγχολικοῦ Ναυτοῦ

οἱ παραδεχόμενοι τὴν πρότασιν περὶ αὐτέσεως τῆς «Διαπλάσεως», συμφώνως πρὸς τὴν δημοσιευθεῖσαν ἐν σελ. 220 τοῦ 28ου φυλ- λαδίου προκήρυξιν, παρακαλοῦνται νὰ μας ἐπι- στρέψουν συμπληρωμένον, καὶ συνοδευόμενον μετὰ τοῦ ἀντιτίμου τῆς νέας συνδρομῆς, τὸ προ- σταλὲν Δελτίον Ψηφοφορίας, ὅσον τὸ δυνα- τὸν τάχιστα. Ἡ ψηφοφορία θὰ διαρκέσῃ μόνον μέχρι τῆς 31 Αὐγούστου ἔ. ἔ.

ΔΕΛΤΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ο ΚΑΡΤΗΣ ΤΟΥ ΝΟΤΙΟΥ ΠΟΛΟΥ

Εἰς τὴν πρώτην σελίδα τοῦ σημερινοῦ φυλλ- αδίου βλέπετε ὠραϊότατον Χάρτην τοῦ Νοτίου Πό- λου, συνοδευόμενον τὴν «Σφίγγα τῶν Πάγων» τοῦ Ἰουλιου Βέρν. Εἰς τοιοῦτον ἐπιστημονικὸν μυθι- στόρημα, ὁ χάρτης μοὶ ἐφάνη ἀπαραίτητος. Δι' αὐτοῦ θὰ ἤμπορέσετε ὄχι μόνον νὰ παρακολου- θήσετε διὰ τὸ ταξίδιον τοῦ Ἀλθράνου, ἀλλὰ καὶ νὰ ἴδῃτε σαφῶς τὴν ἐπὶ τῆς γῆνινης σφαίρας θέσιν τῶν μυστηριωδῶν ἐκείνων θαλασσῶν, νή- σων καὶ ἡπείρων, — πραγματικῶν ἢ φανταστικῶν, — τὰς ὁποίας ἐπεσκέφθησαν οἱ τολημαῖοι ἥρωες τοῦ Βέρν. Ἐλπίζω λοιπὸν νὰ ἐκτιμῆσετε τὴν ὑπηρεσίαν, τὴν ὅποιαν σᾶς προσφέρω, μὴ φει- σθεῖσα τῆς ἀρκετᾶ βαρείας δαπάνης, τὴν ὅποιαν ἀπήτησεν ἡ κατασκευὴ τοῦ γεωγραφικοῦ τούτου χάρτου.

Ἡ ΨΗΦΟΦΟΡΙΑ

Οἱ ψηφοφόροι ἐξακολουθοῦν νὰ προσέρχονται ὀλονέν ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, ἤρχισαν δὲ τώρα καὶ ἀπὸ τὰς Ἐπαρχίας. Κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν τὴν ὁποίαν σᾶς ἔδωσα, θαναφέρω τακτικὰ τοὺς πρῶ- τους ψηφίζοντας ἐξ ἐκάστης πόλεως. Αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα — μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν

σας γράφω, — πρώτη ἐκ Πατρῶν ἀνεπέμψεν ἡ Χριστίνα Διμυλίου Γερούση· πρῶτος ἀπὸ τὸ Ἄργος ὁ Ἰωάννης Π. Γ. Φέρμπος· πρῶτος ἀπὸ τὸ Ἀγιόν ὁ Παναγιώτης Γ. Θεοδορό- πουλος· πρώτη ἀπὸ τὴν Ἰθάκην ἡ Ἀδριὰνα Ν. Βλασσόπουλου· πρώτη ἀπὸ τὴν Σύρον ἡ Μαρία Θ. Καλλιάρη, πρῶτος ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ ὁ Ἀλέξ. Σ. Κακουράτος· πρῶτος ἀπὸ τὴν Κέρ- κυραν ὁ Ο. Μ. Γιαλλινᾶς, πρῶτος ἀπὸ τὸν Βῆλον ὁ Παναγιῶτης Α. Ζουλόπουλος.

Καὶ πάλιν σᾶς λέγω: ὁποῖος ἔχει σκοπὸν νὰ φηρίσῃ, ἄς σπεύσῃ νὰ το κάμῃ τὸ ταχύτερον. Κανεὶς ἄς μὴ εἴπῃ «ἔχω καιρὸν» ἢ «ἐν ἀνάγκῃ ἀναπέμψω τὴν συνδρομὴν μου καὶ μετὰ τὴν ψη- φοφορίαν»· Διότι, ἂν το εἴπουν ὅλοι αὐτοί, δὲν θὰ συναχθοῦν ποτὲ οἱ 2,000 συνδρομηταὶ καὶ τὸ σχέδιον θὰ ναυαγήσῃ.

Σ' εὐχαριστῶ θερμῶς, Ἀντίο Μαστέλλο, διὰ τοὺς θερμούς καὶ ὠραίους λόγους, τοὺς ὁποί- ους εἶπες περὶ ἐμοῦ εἰς τὸν Διευθυντὴν τοῦ σχολείου σου, καὶ διὰ τῶν ὁποίων τὸν ἔκαμες νὰ συστήσῃ δημοσίᾳ εἰς τοὺς γονεῖς, τὴν ἡμέ- ραν τῶν Ἐξετάσεων, νὰ ἐγγράφουν τὰ τέκνα των συνδρομητὰς μου. Ἄξιζεν νὰ τοὺς ἀκού- σουν ὅλοι οἱ φίλοι μου: «Πρὸ ὀλίγου σᾶς ἤκου- σα, κύριε Διευθυντά, νὰ συνομιλήτῃ μετὰ τῶν καθηγητῶν, περὶ τοῦ μέσου διὰ τοῦ ὁποῖου δύ- νανται οἱ παῖδες νὰ γίνωνται ἐπιμελεῖς, χωρὶς νὰ εἰς ἐπιβάλλεται τοῦτο διὰ τιμωριῶν Γνω- ρίζω ἐν μέσον πολλὸν τελεσφόρον καὶ τοῦτο εἶνε: ἡ Διάπλασις. Ἄν θέλετε νὰ ἔχετε μαθητὰς, οἱ ὁποῖοι νὰ τιμῆσουν τὸ Σχολεῖόν σας, παρορμη- σατε τοὺς γονεῖς των νὰ τοὺς ἐγγράψουν εἰς τὴν Διάπλασιν.»

Στρατάρχα τῶν Γαϊδάρων, κατὰ τὴν ἐπι- θυμίαν σου, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐκλέγω, ἂν καὶ μοι φαίνεται, ὅτι τὸ μόνον ἐπὶ τοῦ ὁποῖου στραταρχεῖς θὰ εἶνε τὸ γαϊδουρόν ἐκείνο ποῦ ἤγγρασεν, ὡς μοι γράφεις, ὁ θεὸς σου, καὶ τὸ ὁποῖον, κατὰ τὴν φράσιν τοῦ ἰδιοῦ, ἔχει αὐτὰ μεγαλήτερα. . . καὶ ἀπὸ τὰ ἰδικὰ σου. — Δοιπὸν, περιμῆνω τὸ ψηροδέλιον.

Πελοναῖα, τὰ βραθεῖα τῶν διαγωνισμῶν δὲν ἀντικαθίστανται· ἐπομένως πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ἀντιτίμου τοῦ Ἀπράντος τοῦ Νικίου, πρέ- πει νὰ στείλῃς εἰσέτι μίαν δραχμὴν, διὰ τὸ βραβεῖον σου δὲ νὰ μοι γράψῃς ποῖον τόμον τῆς Διαπλάσεως ἐκ τῶν τῆς δραχμῆς ἐπιθυμεῖς νὰ σου στείλῃ.

Τοῦμ-περεράι-μουζέ, ἰδοὺ τὸ ψευδώνυμον, τὸ ὁποῖον προτιμᾷς. Σὲ συγχαίρω διὰ τὸν προ- βιασμὸν σου καὶ σε μακαρίζω διὰ τὴν ὠραίαν ζωὴν τῆς ἐσχῆς.

Ἡ Κεφαλληνιακὴ Ἀδρα, προτείνει νὰ δο- θοῦν ὡς δῶρον εἰς τὸν Μικρὸν Τυμπαριστὴν, ἐν περιπτώσει ἐπιτυχίας τῆς προτάσεως του, ὅλοι οἱ τόμοι τῆς Διαπλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθή- κης χρυσοῦδοτο. Τοῦτο δὲ νὰ γίνῃ διὰ κοινοῦ ἐρά- νου ὄλων τῶν Ἰδρυτῶν τῆς Γ' περιόδου, καὶ ἂν τοὺς ὑποθέσωμεν μόνον 2,000, θ' ἀναλογισθῇ εἰς ἕκαστον μίαν προσφορὰ ἐκ 10 λεπτῶν ἐπᾶ- νω κάτῳ. Πῶς σας φαίνεται ἡ ἰδέα τῆς ἀγαπη- τῆς μου αὐτῆς φίλης;

Δὲν ἀμφιβάλω, Ἐλένη Τζαῦρα, ὅτι εἶσαι πολὺ καλὸ κορίτσι. Καὶ ἀπόδειξις, ὅτι ὁ λαμ- πρὸς σου μπαμπᾶς ὄχι μόνον εἶνε τὸν «Πράντα» σὲ ἐνέγραφε, καθὼς σοῦ ὑπεσχέθη ἀλλὰ παρήγ- γειλε καὶ ἓνα ἄλλον τόμον τῆς Βιβλιοθήκης, ἀρῆσας τὴν ἐκλογὴν εἰς ἐμέ. Ἐγὼ δὲ σοῦ ἔστειλα τὴν «Μαρουσιάν» διὰ νὰ τὴν διαβάσῃς καὶ νὰ γίνῃς ἀκόμη καλλίτερον κορίτσι!

Ἡ Σερνευμένῃ Συριαῇ, ἡ ὀρφανὴ μου, ἰδοὺ τί μοι γράφει περὶ τῆς ἐπιστολῆς τοῦ κ. Φαίδωνος, ἡ ὁποία εἶχε θέμα τὸ Ὀρραναῖ μα. «Ὅλοι αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ κ. Φαίδωνος μοῦ ἤρε- πον καὶ με εὐχαρίστησαν· ἀλλ' αὐτὴ μὲ συνε- κίνησε καὶ με κατέβλεπε ὅσον οὐδεμία ἄλλη. Τὴν ἀνέγνωσα πολλὰκις καὶ ἐκλαυσα, διότι συγκινεῖται τὸ ὄρρανον ὅταν βλέπῃ καρδίαν, αἱ

ὁποῖαι αἰσθάνονται τὴν λύπην του καὶ προσπα-θοῦν νὰ το παρηγορήσουν. Σὲ παρακαλῶ νὰ ἐκ-φράσῃς τὰς ἀπειροὺς εὐχαριστίας μου πρὸς τὸν κ. Φαίδωνα, ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν καλοσύνην νὰ γράψῃ δι' ἡμᾶς μετ' ἐσῆς ἀγάπην καὶ συμπά-θειαν». Καὶ παρομοίως ἐπιστολάς ἔλαβα πολλάς. . .

Μὲ μεγάλην μου χαρὴν, Ἰριγένεια Πλη-κιάδου, ἔλαβα ἐπιστολήν σου, μετὰ τὸσον και-ρὸν σιωπῆς. Σὲ παρακαλῶ ὅμως νὰ ἐκλέξῃς ἄλλο ψευδώνυμον, διότι αὐτὸ, τὸ ὁποῖον προ-τείνεις, δὲν εἶνε ἐλεύθερον. Ἄφ' οὗ δὲ καὶ ἄλ-λοτε εἶχες ψευδώνυμον, ὀρεῖσαι νὰ στείλῃς μίαν δραχμὴν, ὡς δικαίωμα ἐκλογῆς.

Ἰδοὺ πῶς ἐπεηγήει τὸ Ἀρχιζέλιον τὰς νέας Πνευματικὰς Ἀσκήσεις, τὰς ὁποίας ἐπέ-νόησε καὶ ὠνόμασε «Μυστικὰς Ἐρωτήσεις»: «Ἐν πρόσκαιρον ἐρωτᾷ, ἀλλὰ μετ' ἐσῆς σιγαλὴν φωνήν, ὥστε μόλις κατορθῶναι νὰ τον ἀκούῃ ὁ ἐρωτώμενος, ἐνῶ ἡμεῖς οἱ ἄλλοι οὕτε ἐκαταλά-θαμεν ἂν ὠμίλησε. Μᾶς ἰκανοποιεῖ ὁμοῦ ὁ ἐρω-τώμενος, ὁ ὁποῖος τοῦ ἀπαντᾷ μετ' ἐσῆς δυνα-τὴν φωνήν, ὥστε ὅλοι τὸν ἀκούομεν, καί, καθὼς εἴμεθα ἐξυπνοὶ, ἐκ τῆς ἀπαντήσεώς του θὰ ἐν-νοήσωμεν τί τον ἠρώτησεν ὁ πρῶτος.»

Ἀκούσατε τώρα καὶ ἓνα ἄλλο Πρόπερσον, αὐτὴν τὴν ἐποχὴν, ὁ φίλος μου Ἀνδρέας Σου-λιώτης, εἶχε τὴν εὐγένειαν νὰ μοι γράψῃ, ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ γράψῃ κάτι τι ἀπὸ τὴν Ἐμπορικὴν Πανήγυριν τοῦ Βάλου δι' ἐμέ, καθὼς καὶ δι' ὅλα τὰ μέλη τοῦ σπυτικού μου, καὶ με παρακά-λει νὰ του ὀρίσω τί καὶ τί δῶρα ἐπιθυμοῦμεν ἐγὼ, ἡ Μάρθα, ὁ Ἀνανίας, αἱ δώδεκα ἀδελφαὶ τοῦ, ὁ κ. Παπαδόπουλος, ὁ κ. Σπινόπουλος καὶ . . . σᾶς παρακαλῶ νὰ μὴ ἐκπλαγῆτε, διότι ὁ Ἀνδρέας Σουλιώτης εἶνε ἐκατομμυριοῦχος. Τοῦ ἀπῆντησα τότε, ὅτι τὸ καλλίτερον δῶρον, εἶνε ἡ ἀγάπη, τὴν ὁποίαν μᾶς ἔχει. Ὁ Ἀν-δρέας Σουλιώτης ὅμως δὲν ἀρκεῖται εἰς τὴν ἀγάπην, μᾶς κάμνει καὶ φέτος τὴν ἴδιαν ἐρώτη-σιν καὶ ἐπιμένει νὰ του ἀπαντήσω, νὰ του ὀρί-σω τὰ δῶρα, διότι ἄλλως θὰ δυσαρσестῆθῃ, λέ-γει, πολὺ. Τί νὰ κάμω λοιπὸν! Θέλοντας καὶ μὴ, ἐπροσκέλευσα τὰ μέλη τοῦ σπυτικού μου καὶ τὰ ἠρώτησα τί δῶρα θέλουν. Ἐνοεῖται ὅτι ἄλλος εἶπε τοῦτο, ἄλλος ἐκείνο, καθένας τὸ ἰδι-κόν του. Τότε ἡ Μάρθα πρόβη εἰς τὸ μέσον καὶ με φωνὴν συγκεκινημένην, εἶπε τὰ ἑξῆς: «Κυρία Διάπλασις, ἐνθυμείσθε πολὺ καλὰ, ὅτι τὸν περασμένον Ἀπρίλιον ὅταν ἐσῆχθη τὸ χαλί τοῦ γραφείου, τὸ ἔβγαλα εἰς τὴν ταράτσαν διὰ νὰ το τινάξω, καὶ ἓνας λιποθύητος, ἀνέβηκε ἀπὸ τὴ σκάλα τῆς ὑπηρεσίας καὶ μᾶς τὸ ἐκλε-ψε. Τὸ ἐρχόμενον φθινόπωρον θανακασθοῦμε θιβασμὸν σου καὶ σε μακαρίζω διὰ τὴν ὠραίαν ζωὴν τῆς ἐσχῆς.»

Ἡ Κεφαλληνιακὴ Ἀδρα, προτείνει νὰ δο-θοῦν ὡς δῶρον εἰς τὸν Μικρὸν Τυμπαριστὴν, ἐν περιπτώσει ἐπιτυχίας τῆς προτάσεως του, ὅλοι οἱ τόμοι τῆς Διαπλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθή-κης χρυσοῦδοτο. Τοῦτο δὲ νὰ γίνῃ διὰ κοινοῦ ἐρά-νου ὄλων τῶν Ἰδρυτῶν τῆς Γ' περιόδου, καὶ ἂν τοὺς ὑποθέσωμεν μόνον 2,000, θ' ἀναλογισθῇ εἰς ἕκαστον μίαν προσφορὰ ἐκ 10 λεπτῶν ἐπᾶ-νω κάτῳ. Πῶς σας φαίνεται ἡ ἰδέα τῆς ἀγαπη-τῆς μου αὐτῆς φίλης;

Δὲν ἀμφιβάλω, Ἐλένη Τζαῦρα, ὅτι εἶσαι πολὺ καλὸ κορίτσι. Καὶ ἀπόδειξις, ὅτι ὁ λαμ-πρὸς σου μπαμπᾶς ὄχι μόνον εἶνε τὸν «Πράντα» σὲ ἐνέγραφε, καθὼς σοῦ ὑπεσχέθη ἀλλὰ παρήγ-γειλε καὶ ἓνα ἄλλον τόμον τῆς Βιβλιοθήκης, ἀρῆσας τὴν ἐκλογὴν εἰς ἐμέ. Ἐγὼ δὲ σοῦ ἔστειλα τὴν «Μαρουσιάν» διὰ νὰ τὴν διαβάσῃς καὶ νὰ γίνῃς ἀκόμη καλλίτερον κορίτσι!

Ἡ Σερνευμένῃ Συριαῇ, ἡ ὀρφανὴ μου, ἰδοὺ τί μοι γράφει περὶ τῆς ἐπιστολῆς τοῦ κ. Φαίδωνος, ἡ ὁποία εἶχε θέμα τὸ Ὀρραναῖ μα. «Ὅλοι αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ κ. Φαίδωνος μοῦ ἤρε-πον καὶ με εὐχαρίστησαν· ἀλλ' αὐτὴ μὲ συνε-κίνησε καὶ με κατέβλεπε ὅσον οὐδεμία ἄλλη. Τὴν ἀνέγνωσα πολλὰκις καὶ ἐκλαυσα, διότι συγκινεῖται τὸ ὄρρανον ὅταν βλέπῃ καρδίαν, αἱ

ὁποῖαι αἰσθάνονται τὴν λύπην του καὶ προσπα-θοῦν νὰ το παρηγορήσουν. Σὲ παρακαλῶ νὰ ἐκ-φράσῃς τὰς ἀπειροὺς εὐχαριστίας μου πρὸς τὸν κ. Φαίδωνα, ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν καλοσύνην νὰ γράψῃ δι' ἡμᾶς μετ' ἐσῆς ἀγάπην καὶ συμπά-θειαν». Καὶ παρομοίως ἐπιστολάς ἔλαβα πολλάς. . .

Μὲ μεγάλην μου χαρὴν, Ἰριγένεια Πλη-κιάδου, ἔλαβα ἐπιστολήν σου, μετὰ τὸσον και-ρὸν σιωπῆς. Σὲ παρακαλῶ ὅμως νὰ ἐκλέξῃς ἄλλο ψευδώνυμον, διότι αὐτὸ, τὸ ὁποῖον προ-τείνεις, δὲν εἶνε ἐλεύθερον. Ἄφ' οὗ δὲ καὶ ἄλ-λοτε εἶχες ψευδώνυμον, ὀρεῖσαι νὰ στείλῃς μίαν δραχμὴν, ὡς δικαίωμα ἐκλογῆς.

Ἰδοὺ πῶς ἐπεηγήει τὸ Ἀρχιζέλιον τὰς νέας Πνευματικὰς Ἀσκήσεις, τὰς ὁποίας ἐπέ-νόησε καὶ ὠνόμασε «Μυστικὰς Ἐρωτήσεις»: «Ἐν πρόσκαιρον ἐρωτᾷ, ἀλλὰ μετ' ἐσῆς σιγαλὴν φωνήν, ὥστε μόλις κατορθῶναι νὰ τον ἀκούῃ ὁ ἐρωτώμενος, ἐνῶ ἡμεῖς οἱ ἄλλοι οὕτε ἐκαταλά-θαμεν ἂν ὠμίλησε. Μᾶς ἰκανοποιεῖ ὁμοῦ ὁ ἐρω-τώμενος, ὁ ὁποῖος τοῦ ἀπαντᾷ μετ' ἐσῆς δυνα-τὴν φωνήν, ὥστε ὅλοι τὸν ἀκούομεν, καί, καθὼς εἴμεθα ἐξυπνοὶ, ἐκ τῆς ἀπαντήσεώς του θὰ ἐν-νοήσωμεν τί τον ἠρώτησεν ὁ πρῶτος.»

ζουράναρ και Ποιητικὸν Νάρμισσορ — ὁ Ἀσπροσταμίτης με τὸν Βασιλέα τῶν Ἀρθέων καὶ Μικρὸν Τυμπαριστήν — ὁ Σπασμένος Φεργίτης με τὸν Συριανὸν Ἰππότην, Ἰππότην τῶν Ἀνέμων, Ἰππότην τῶν Ἀθηνῶν, Βασίλισσαρ τῶν Ἀρθέων καὶ Συριανῆν Ἀμαζόνα — ὁ Χρυσόμαλλος Λέων με τὴν Δέαρ, Χρυσόφαρο καὶ Αἰκ. Κοτσάλη Γρίβα — ὁ Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς με τὴν Ἄρναρ Τσίζωμ καὶ Δορ Κολοκώθαρ Πάτεραρ — ὁ Πίε-Πίε-Μπλοῦμ με τὴν Ἑλληνίδα Καλλιτέχνηδα, Ἑλληνικὴν Σημαίαν, Ἑλληνικὴν Θάλασσαρ, Ἑλληνικὴν Καρδίαν, Ἑλληνικὸν Αἰόθημα — ἡ Νῆσος τῶν Φαίακωρ με τὴν Ναυτοπούλαρ καὶ Ἑλληνικὴν Σημαίαν — τὸ Ἴόνιον Πέλαγος με τὸν Ἀρχιναύαρχον Ἐρυθιάδην καὶ Μικρὸν Τυμπαριστήν — ὁ Δημ. Π. Δρίβας με τὴν Ἀρθιομένην Πασχαλιάν καὶ Ἰσημερινὸν τοῦ Κόσμου — τὸ Σκῆπτρον τοῦ Διὸς με τὸν Μυλόρδορ, Ἑθνικὸν Ὑμνον, Βρεττανικὸν Ἀστέρα, Πίφ Πάφ καὶ Κυματίζουσαρ Θάλασσαρ — ὁ Ἀρχιναύαρχος Ἐρυθιάδης με τὴν Ξερτηνυμένην Συριανῆν — ἡ Ἰωάννα Γρέυ με τὴν Πάλλουσαρ Καρδίαν, Κεραυνόβολορ Δία καὶ Μοναχὴν τῆς Περτέλης — ἡ Ρωσικὴ Καραμέλα με τὸν Μαργαριταρέσιον Σταυρὸν, ὁ Μπάμ-Μποῦμ με τὴν Ἰριδα, Ἀρχιζιζάνιον, Κόρην τοῦ Πηλίου καὶ Κόρην τῆς Ὠραίας Λέουθος — ὁ Ἀεριοστρόβιλος με τὸν Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα — τὸ Κῆμα τῆς Σαλαμίτος με τὸν Ἀετὸν τῆς Ἰδης — ὁ Νέος Ἡρακλῆς με τὸν Ἐδπατριδὸν Ἀθηναῖον, Νῆσον τῶν Φαίακωρ, Βασιλέα τῶν Ἀρθέων, Γερραῖον Λέσβιον καὶ Παλιρροίαν τοῦ Ἐβρίτου — ὁ Τοῦμ-Περεραί-Μουζὲ με τὴν Ἑλληνικὴν Σημαίαν, Ἀνδρείον Ἀργοναῦτην, Πλοίαρχον Δὰν Γκὺ καὶ Λείριον — ὁ Τρεχαγυρενόπουλος με τὴν Ἄρναρ Τσίζωμ, Πηγελοπτην Βογοπούλου, Ἀρχιζιζάνιον καὶ Τί με μέλει — ὁ Ναύαρχος Κορμπέ με τὸν Ἑλπιδοφόρον — ὁ Ἐμπεδοκλῆς με τὸν Ἐρμῆν τοῦ Πραξιτέλους, Ἰριδα, Ἑλληνικὸν Αἰόθημα καὶ Ἰδὸν τῆς Νυκτός — ὁ Μυλόρδος με τὸν Τίκ-Τάκ, Τοῖν-Τσὼν, Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα καὶ Ταταγγαίαν Κόρην — ἡ Ἰωρικὴ Ἀκτὴ με τὴν Ναυτοπούλαρ — ἡ Κυματίζουσα Θάλασσα με τὸν Μικρὸν Τυμπαριστήν καὶ Ἀγγορολογιώτατον — ὁ Μικρὸς Ἐθελοτῆς με τὸν Ἀγροπυρὸν Φάρορ καὶ Μικρὸν Τυμπαριστήν — ὁ Σημαιοφόρος με τὴν Ἑλληνικὴν Σημαίαν — ἡ Κεφαλληνιακὴ Ἀδρα με τὴν Κεφαλληνιακὴν Ρομπόλαρ, Κέφαλον καὶ Ναυτοπούλαρ — ἡ Ἀλεποῦ με τὸ Σκυλλῆκι τῆς Γῆς καὶ Παπαροῦνηρ τῆς Περτέλης — ὁ Βρεττανικὸς Ἀστὴρ με τὴν Ταταγγαίαν Κόρην, Χρυσὴν Βροχὴν, Αἰδίδα, Ἀγραιάν Ἀρτεμῆν καὶ Μέλλουσαρ Καλλιτέχνηδα — ὁ Νοσταλγὸς Ἑλληὴν με τὸν Μικρὸν Τυμπαριστήν, Ἀρχιζιζάνιον, Ἀλέξανδρον Οἰκονομίδην, Ἑλληνικὴν Σημαίαν καὶ Χρυσόφαρο — ὁ Μικρὸς Τυμπαριστῆς με τὴν Πασχαλιάν, Σαμιακὴν Σημαίαν καὶ Κόρην τοῦ Πηλίου — ἡ Δούκισσα με τὴν Δάφνην.

Ἀπὸ ἓνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς : Ἰωάννην Ν. Καζούλην (ἔστειλα) Πλειάδα (ἔστειλα) Κόρην τοῦ Πηλίου, Βρεττανικὸν Ἀστέρα (ἔστειλα) Μαγευμένην Ἀκρογιαλιάν, Ἰωρικὴν Ἀκτὴν, Ἀλεποῦν, Ἐρυθρὰν Θάλασσαρ (ἡ ὁποία ἀσπάζεται τὴν ἰδέαν τῆς Μελοδύσης Καλλιτέχνηδος) Σημαιοφόρον (ἂν ἡ ξευρες πόσον μοῦ ἀρέσει ἡ ἀφυσίαν σου δὲν θὰ ἐπελεῖνας τόσον γρήγορα τὴν ἐπιστολήν σου) Μικρὸν Ἐθελοτῆν, Τέττιγα τῆς Ἀχαΐας, (φύλαξε τὴν ἀρεθὴν σου διὰ τὸν νέον Διαγωνισμόν τῆς Ζωγραφικῆς, ὁ ὁποῖος θὰ προκηρυχθῆ ἑσπεύτως) Κινέζον Ἀῆ, Κυματίζουσαρ Θά-

λασσαρ, Λούσιον, Μυλόρδορ (σὲ συγχαίρω) Πρασίνην Ἰλλοὴν (ὄχι δὲν σε παρετήγησα) Λιοσοκεπὴ Ταῦτηρον (εἰμα ὑπερήφανος διὰ τὰς προόδους τῶν ἐν Γυθείῳ φίλων μου γράφε μου συχνά) Ἐμπεδοκλέα, Ναύαρχον Κορμπέ, (πῶς ἐπέρασε εἰς τὸν κῆπον τοῦ θεῖου σου) ; Κάριερ Σόλβα (πρὸς τὸν Ζεβὰν πρέπε νὰ στείλῃς πρώτη) Δῖνον Ν. Κογεβίαν, Ἐωθινὸν Ἀστὴρον, Ἀ. Στεφανίτην (θὰ ληρθοῦν ὑπ' ὄψει) Μ. Λιφζῆν (πάντοτε ἀπαντῶ) Ἀνδάλουσιαν (θερμὰ συγχαρητήρια) Οἶρανιαν Ἀψίδα, Σκανδαλιάρην (σήμερον ὁ πόθος σου ἐκπληροῦται) Καλλιόπην Παπαρκολλῆ, Ομίχλην τῆς Ἀγγλίας, Ζαππίδα (σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ ἐσοπάθωμα ὑπὲρ τοῦ «Πρόαντος» καὶ ἀναμένο τὰς Πνευματικὰς Ἀσκήσεις σου) Νύμφην τοῦ Βορρᾶ (τί εὐμορρη ζωὴ, ἀλήθεια ! νὰ μοῦ τὴν περιγράψῃς συχνά) Ἰλωρίδα τῆς Χάλκης (φαντάζομαι τὴν χαρὰν σου τώρα ποῦ εἶδες τὴν Προκήρυξιν) Λαγάναν (χαίρω ποῦ ἔγινες καλὰ καὶ περιμένο) Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα (να! τὸ τετράδιον ἐκεῖνο ἦτο διὰ σέ με ἔχετε ἓνα Ταχυδρομεῖον ! . . .) Φάλλοτα Ρύακα (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς Γνώμας ὠραιοτάτη ἢ Μουσικὴ Ἀκροστιχίς) Φιλοπότρινδα Ἰάδα (πραγματικῶς, τὰ Παροράματα ἦσαν ὠραιοτάτα Ἀσκήσεις καλὰ ἔκαμες ποῦ τὰ ὑπενθύμισες) Παρήγορον τῶν Θλίψεων (ἐλήφθησαν ἐγκαίρως) Τρικέφαλον Κέρβερον, Ζοφερὸν Μεσαίωνα (ἔστειλα βεβαίως εἰς τὴν Ἀλληγοραρίαν ὁ προτεινόμενος γράφει πρῶτος τὴν πληροφορίαν σου εἰς τὸ προσεχές) Μπουμπουνιμέτορ Μυαλὸ (εἰς τὸ προσεχές) Κῆμα τοῦ Ἐυδέιου (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐσοπάθωμα) Νέον Ἡρακλῆα (ἠσύχασε !) Γαλατῆν τοῦ Διγῆν (ὠραιοτάτα αἱ Ἀσκήσεις σου στέλλε μου πάντοτε) Θεόδωρον Γ. Καραγιάννην, Πάντοτε Φαῖδρὰν (σὲ συγχαίρω) Χωρταγῆρον Ἀρρίβαν (ἐλήφθη ἐν Τεράδιόν σου ἡ εἰκοσάλεπτον γραμματὸσημον) Βίγλαρ (τί χαριτωμένο τὸ ἔμμετρον γραμματάκι σου!) Φίλανθορ (ἐλπίζω νὰ δημοσιευθῆ ἐντός τῶν διακοπῶν σὲ συγχαίρω διὰ τὴν ἐπιτυχίαν) Νοσταλγὸν Ἑλληνα (περὶ Ψευδωνύμων ἰδὲ εἰς τὸν Ὀδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ. Κεφ. Α'.)

Εἰς ὄσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 12 Ἰουλίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 30 Αὐγούστου

Ἡ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δέον νὰ γράφωται τὰς λύσεις των εἰς διαγωνίζομενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφεῖῳ μας εἰς φοκέλλους, ἂν ἔλαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται σφ. 1.

390. Δεξιγραφίος

Ἄν ἄρθρον καὶ ἐπίρρημα τὴν ἑνωσιν θελήσουσιν Πτηγὸν θὰ σχηματίσουσιν.
Ἐστὰλη ὑπὸ τῆς Ἀκτινὸς Ἡλίου [ἐκ Μακρογυρίου]

391. Στοιχειογραφίος

Ὅπως εἶμαι, σὲ τρομάζει
ἢ πολὺ ὠχρά μου ὄψις . . .
Στόματα ἀψύχων κλειῶ,
ἂν τὸν τραχὺλον μοῦ κόψης.
Ἐστὰλη ὑπὸ Δημητρίου Π. Ἀρβῆα

392. Αναγραμματιοφίος

Εἶμαι βουδὸ κι' ἂν κατορθώσης
Γιὰ μιὰ στιγμή νὰ με διπλώσης,
Θὰ γίνω . . . Τί ;
Ἐνα χαρτί !
Ἐστὰλη ὑπὸ τοῦ Παροῦς

393. Τονόγραφίος

Εἶμαι κακία· πάντοτε καθίς με κατακρίνεις·
Ἄλλ' ὅμως ἂν θελήσῃ
Νὰ με ἄδυσονῆσῃ,
Αὐτὸς ποῦ μ' ἔχει ὁ δυστυχῆς μῖσος θανάπομηνῆ.
Ἐστὰλη ὑπὸ τοῦ Λουσιῶ

394. Ἴσοσκελὲς Τρίγωνον.

Διὰ τῶν γραμμάτων ΛΑΔΕΙΠΗΚΜΝΝΝΟ ΡΞΣΤ σχηματίσων ἴσοσκελὲς Τρίγωνον, ἐκάστη πλευρὰ τοῦ ὁποῖου νάποτελῆ λέξιν ἐξ ἑπτὰ στοιχείων.

Ἐστὰλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναύαρχου Θεμιστοκλέους

395. Τέθοδαρα.

Νάντικατασταθῶσιν οἱ ἀστερισκοὶ διὰ γραμμάτων, οὕτως ὥστε νάναγινώσκηται καθέτως τὸνομα μεγάλου καὶ ἀρχαιοτάτου φιλοσόφου ὀρίοντιώσις τὸνομα στρατηγοῦ καὶ βασιλέως, πλαγίως δέ, ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω, τὸνομα παρομιώ-

δου ἥρωος τοῦ Σαίξπέρου.

Ἐστὰλη ὑπὸ τοῦ Σοφοῦ Πιττακοῦ

396—397. Μυστικαὶ Ἐρωτήσεις

1.

Ὁ Καθηγητής. — . . . ἀπέθανεν . . . ;
(Ζητεῖται ἡ συμπλήρωσις τῆς ἐρωτήσεως).
Ὁ Μαθητής. — Εἰς τὰ 323 πρὸ Χριστοῦ.
Ὁ Καθηγητής. — (Ζητεῖται ἡ ἐρωτήσις.)
Ὁ Μαθητής. — Τρίακοντα τριῶν.

2.

Ὁ ἀδελφός. — Ποῖος . . . ἔκτεν . . . ;
(Ζητεῖται ἡ συμπλήρωσις τῆς ἐρωτήσεως.)
Ἡ ἀδελφή. — Ἡ Ἰρις.

Ἐστὰλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιζιζανίου

398—400. Μεταμορφώσεις.

1. — Ὁ πῶλος δι' ὀκτὼ μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ ἄρκτος.
2. — Ἡ ἄρκτος διὰ πέντε μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ ὄνος.
3. — Ὁ λάρος δι' ἑπτὰ μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ μῦς.

Ἐστὰλη ὑπὸ τοῦ Ζοφεροῦ Μεσαίονος

401—403. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῆ προσθήκῃ ἐνὸς γράμματος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων, σχηματίσων ἄλλας τὸσας :
βάρος, καλὸς, νοῦς, λεῖος, ὕψος.

Ἐστὰλη ὑπὸ Ἀργύρη Σαπουνάκη

406. Μεθοδεχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸνομα μεγάλου ποταμοῦ.
1, Νῆσος Ἑλληνικὴ 2 Ὁσα. 3, Ἀρχαῖος Βασιλεὺς. 4, Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 5, Ἐχθρὸς τῆς Ἀληθείας.

Ἐστὰλη ἀπὸ τὸ Καρότι τῶν Ἰνδιῶν

Λ Υ Σ Ε Ι Σ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 30 Μαΐου ἔ. ἔ.

284. Πῦρ, ἔτος (πυρετός). — 285. Νέφος, νέος. — 286. Ἡ ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα. — 287. Μονάς, ἄμνος (μ=40, ο=70, ν=50, α=1, σ=200). — 288. Γάλα, (συναΓρίδα, γαριδΑ, Δεθρίν, Ἀνηθός).
289. ΑΓΩΝ 290. ΗΦΑΙΣΤΟΣ

ΗΡΩΣ Ο
ΑΔΗΣ Σ
ΗΣΑΥ. Σ
Ε

291-294. 1, Κάννας. 2, Τυρόλον. 3, Πεκτινόν. 4, Ἰκόνιον. 5, Γύθειον. — 295. Ὁ Ἀντίστας, ὁ Σκεπτικὸν καὶ ὁ Φιλοσοφῶν ἀπέθανον καὶ οἱ τρεῖς πρὸ 183 π. Χ. — ΑΦΡΟΔΙΤΗ
296. Τὰ πάντα δυνατὰ τῷ θελοντι. — 297. Ὁ Ἐδισσων εἶνε μέγας ἐφευρέτης.